

**Відділ здоров'я
Української Уніонної Конференції**

ХВИЛИНКА ЗДОРОВ'Я

Читання зі здорового способу життя для
суботнього богослужіння

*(Матеріал підготовлений за книгою О.
Хацинського «Секреты здоровья и долголетия»)*

Другий квартал 2025 р.

5 квітня

Молитва, яка змінила життя

(Частина 1)

«Просіть – і дасться вам; шукайте – і знайдете; стукайте – і відчинять вам» (Матв. 7:7).

Неподалік міста Єрихона при дорозі в пилюці сидів сліпий чоловік на ім'я Вартимей. Щодня його життя було безрадіним і похмурим. Він міг чути звуки цього світу, але не насолоджуватися його барвами. Вартимей не бачив нічого навколо себе й лише сподівався на милість перехожих, сподіваючись отримати від них кілька монет.

Однак у серці страждальця поступово зародилася надія. Він чув, що у їхній країні з'явився пророк, і дехто навіть вважав Його Месією. Цей великий Учитель здійснював багато зцілень, вісті про Його чудеса поширилися по всій Юдеї і досягли Єрихона. Того дня Вартимей почув, що Ісус у місті. У своєму серці він вирішив попросити Христа про допомогу. І коли Ісус виходив з міста, він почав щосили кричати: «Ісусе, сину Давидів, помилуй мене!» (Луки 18:38).

Нині ми маємо велику перевагу звертатися до Бога в молитві. Сам Христос спонукає нас до цього, кажучи: «Просіть – і дасться вам; шукайте – і знайдете; стукайте – і відчинять вам. Адже кожний, хто просить, – отримусь, а той, хто шукає, – знаходить; і тому, хто стукає, – відчинять» (Матв. 7:7, 8). Молитва має велике значення для зцілення. У відповідь на щире молитву Бог дає нам те, що без неї ми не отримали б. Хоч ми не бачимо Господа, але, подібно до Вартимея, який також не бачив Христа, важливо усвідомлювати, що під час молитви Бог перебуває поруч. Необхідно постійно розвивати усвідомлення Божественної присутності. Ось як Давид описує незриму присутність Бога у своєму житті: «Ти відаєш, коли я сідаю і коли встаю, – Ти задалегідь знаєш думки мої. Ти визначаєш мою дорогу і мій відпочинок, – Тобі відомі всі мої стежки. Бо, ще нема слова на моєму язичку, а Ти, Господи, вже все знаєш. Ти оточуєш мене спереду і ззаду, кладеш на мене Свою руку» (Псал. 139:2-5).

Коли Вартимей голосно просив допомоги, «багато погрозували йому, щоби замовк» (Марка 10:48). Не всі люди

переймаються співчуттям до страждених і знедолених. Хтось вважав Вартимея негідним звернутися до Ісуса. Кого цікавить цей сліпий, який сидить у брудному одязі? Іноді люди вважають когось недостойним звернутися до Бога, засуджуючи видимі вади. Інші, збагнувши свою гріховність, не наважуються помолитися. Та коли ми усвідомлюємо свою недосконалість, то стаємо найбільш готові спілкуватися з Богом. Небесний Отець з радістю вислуховує наші прохання, Він чекає спілкування з нами, як мати очікує усмішки від свого немовляти. Його серце трепетно й ніжно прив'язане до кожної людини. Своїми думками та вчинками ми можемо засмутити Бога, викликати в Нього праведний гнів, але ніколи не зможемо змусити Його не любити нас. Якщо вам кажуть, що ви негідні Господа, то відповідайте: «Так, але Бог виявляє Свою милість усім, хто потребує її, хоч і не заслуговує». Адже в Біблії написано: «Голодним дав достаток, а багатих відіслав ні з чим» (Луки 1:53).

Один чоловік розповів мені невеликий епізод зі свого життя. У минулому він працював в органах безпеки, потім вийшов на пенсію, а через деякий час повірив у Господа та став християнином. Якось він проповідував Євангеліє на вулиці невеликого міста. Того дня навколо нього зібралось багато людей. Один чоловік, який стояв у натовпі, упізнав поліцейського, різко перервав його промову й вигукнув: «Я знаю твоє колишнє життя, ти вбивав людей». Християнин зупинився, йому було боляче й гірко через це приниження перед усіма (насправді він не позбавив життя жодного злочинця). Проте потім він сказав: «Ти маєш рацію, я вбив одну людину. Я змусив свою дружину зробити аборт. Наша дитина так і не народилася. Я справді вбивця й великий грішник, але завдяки пролитій крові Христа Бог помилював мене й дарував прощення». Далі йому вже ніхто не заважав і люди з цікавістю слухали проповідь.

Так, ми всі великі грішники, однак через Христа Бог примирив із Собою світ. Тепер ми можемо молитися, просити Його про допомогу та сподіватися не на свої заслуги, а на Божу милість. «...Та він ще дужче кричав: Сину Давидів, помилуй мене!» (Марка 10:48).

12 квітня

Молитва, яка змінила життя

(Частина 2)

«Адже Він не погордував і не знехтував убогістю бідного, і не відвернув Свого обличчя від нього, а вислухав, коли той волав до Нього» (Псал. 22:25).

Вартимей продовжував просити допомоги, незважаючи на те, що люди змушували його мовчати. Якийсь час відповіді на молитву не було. Ісус ішов, оточений натовпом людей, шумом і розмовами. Здавалося, марно було молитися в таких умовах.

Не завжди відповідь на молитву приходить одразу. Іноді виникає ніби зволікання. У цей момент серйозно випробовується наша віра й надія на Бога. Виникають думки про те, що, можливо, Бог забув і залишив нас. Щось подібне переживав Давид, коли звертався до Господа: «Боже Мій, Боже Мій! Чому Ти Мене покинув? Далекі від мого спасіння слова мого голосіння... Боже мій, я волаю вдень, але Ти не відповідаєш; вночі я також не знаходжу спокою» (Псал. 22:2, 3). Давид молився вдень і вночі, але відповіді не було. У цей момент його віра проходила через суворе випробування.

«Навіть тоді, коли нам здається, що на наші молитви немає відповіді, ми повинні покладатися на Його обіцянку. Відповідь обов'язково надійде свого часу, і ми отримаємо благословення, у якому маємо найбільшу потребу. Проте вважати, що ми завжди отримаємо відповідь саме тоді й саме так, як ми цього бажаємо, є самовпевненістю. Бог надто мудрий, щоб помилятися, і надто добрий, щоб позбавити благословення тих, хто тримається правди. Саме тому не бійтеся довіряти Йому, навіть якщо не отримали негайної відповіді на ваші молитви. Покладайтеся на Його тверду обітницю: „Просіть і буде вам дано“ (Матв. 7:7)» (Е. Уайт. Дорога до Христа. С. 96).

Через деякий час Ісус зупинився та звелів покликати сліпого чоловіка. Серед шуму великого натовпу Він почув крик допомоги. «Адже Він не погордував і не знехтував убогістю бідного, і не відвернув Свого обличчя від нього, а

вислухав, коли той волав до Нього» (Псал. 22:25). Наполегливе прохання й віра Вартимея були винагороджені. Бог бажає, щоб ми також виявляли наполегливість у молитві. Важливо з надією і терпінням постійно звертатися до Господа, не ставлячи жодних умов.

Ісус бажає, щоб ми це розуміли, тому Він розповів притчу про наполегливу вдову: «Він розповів їм притчу, що треба завжди молитися і не занепадати духом, кажучи: В якомусь місті був один суддя, який Бога не боявся і людей не соромився. Була в тому місті й вдова, яка приходила до нього й говорила: Захисти мене від мого супротивника! А він певний час не хотів, та згодом сказав собі: Хоч я і Бога не боюся, і людей не соромлюся, але через те, що мені докучає ця вдова, захищу її, щоб не приходила й не надокучала мені! І промовив Господь: Слухайте, що каже неправедний суддя. То хіба Бог не захистить вибраних Своїх, які кличуть до Нього день і ніч? Чи буде Він зволікати щодо них? Кажу вам: Він оборонить їх негайно! Однак, як прийде Людський Син, то чи знайде Він віру на землі?» (Луки 18:1-8).

«Якось у видінні я запитала ангела, чому в Ізраїлі так мало віри й сили, і він відповів: „Ви надто скоро відпускаєте руку Господа. Направте свої прохання до престолу й майте непохитну віру. Обітниці Божі незаперечні. Вірте, що отримаєте, що просите, і буде вам...“ Я бачила, що ми сумніваємося у вірних Божих обітницях. Не маючи достатньо віри, ми засмучуємо свого Спасителя» (Е. Уайт. Ранні твори. С.74).

Господь бажає, щоб у своїх молитвах ми виявляли наполегливість. Не засмучуйтеся, якщо відповідь не прийде відразу, виявіть віру, як Вартимей, і ви станете свідком Божих чудес у вашому житті.

Молитва, яка змінила життя

(Частина 3)

«Ісус же сказав йому: Іди, віра твоя спасла тебе!» (Марка 10:52).

Коли Ісус зупинився, Вартимею сказали підійти до Нього. Незважаючи на те, що він благав про допомогу й був наполегливим у своєму проханні, тієї миті Вартимей зняковів. «Вони закликали сліпця і сказали йому: Кріпися, вставай, Він кличе тебе!» (Марка 10:49). Потім він зняв із себе плащ і з трепетом підійшов до Ісуса. Поведінка Вартимея свідчила про те, що він відчував глибоку повагу до Христа.

Коли ми звертаємося до Бога в молитві, важливо виявляти наполегливість. Проте наші прохання не повинні бути у формі наказу чи вимоги. Господь – наш Отець, але Він і наш Творець. Правильні взаємини з Ним ґрунтуються на любові, пошані та глибокій повазі. Молитва, висловлена у формі вимоги чи наказу, не буде почута, а слова, промовлені в покорі та благоговінні, знайдуть відгук у серці Всевишнього. «Але для вас, котрі мають страх перед Моїм Іменем, зійде Сонце виправдання, і оздоровлення в Його крилах (променях)...» (Мал. 3:20).

Однак не завжди після молитви зцілення люди відновлюють здоров'я. Бог у Своєму провидінні може приготувати інший план для людини. Проте якою б не була відповідь, Господь дасть нам те, що сприятиме до добра. Ми можемо з вірою спочивати в Божих руках, покладаючись на Його обітниці. «Найкраще доручити свої бажання нашому премудрому Небесному Отцеві, а відтак з повною довірою покладатися в усьому на Нього. Ми знаємо, що Бог чує нас, коли просимо згідно з Його волею. Проте буде помилкою наполягати на виконанні наших прохань, не впокоривши свого духа; наші молитви повинні носити форму не наказу, а заступництва» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 230).

Коли Вартимея підвели до Ісуса, Христос запитав його: «Що ти хочеш, щоб Я зробив для тебе? Сліпий відказав Йому: Учителю, щоб я прозрів!» (Марка 10:51). Найбільшим його бажанням було побачити світ довкола себе. Він палко бажав

отримати зір, щоб більше не бути безпорадним і залежним від людей. «Ісус же сказав йому: Іди, віра твоя спасла тебе! І він відразу прозрів і пішов дорогою за Ним» (Марка 10:52). Відразу після прозріння Вартимей побачив благородне й любляче обличчя Ісуса. Він відчував глибоку вдячність до Бога й пішов не у Єрихон, а за Ісусом.

Якби сьогодні Христос запитав нас: «Що ти хочеш, щоб Я зробив для тебе?», що б ми відповіли? Давид у своїй молитві просив: «Господи, відкрий мені дороги Свої, навчи мене стежок Твоїх. Провадь мене в правді Своєї і навчай мене, бо Ти Бог, мій Спаситель, і я з нетерпінням очікую Тебе кожен день» (Псал. 25:4, 5). Нині більшість людей має зір, але як важливо мати духовне бачення, щоб вибрати правильний шлях! Як важливо побачити досконалий характер Христа в Божому Слові, щоб охоче слідувати за Ним! Коли ми будемо звертатися до Бога в молитві, не забудьмо попросити Його про найважливіше – духовний зір і провітлення згори.

Ця історія має чудове завершення. Наполеглива молитва безпорадного сліпого була почута, і його зір повернувся. Якби Вартимей не виявив віри й завзятості в молитві, він так і залишився б сидіти в пилюці при дорозі й просити милостиню. Однак того дня за Христом пішла щаслива та спасенна для вічності людина. Чи виявляємо ми сьогодні наполегливість у молитовному спілкуванні з Богом?

26 квітня

Душевний мир – запорука здоров'я (Частина 1)

«Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28).

Один успішний бізнесмен оцінював свої статки в кілька десятків мільйонів доларів. Він об'їздив майже весь світ, побував у найкрасивіших місцях планети, ні в чому собі не відмовляв у житті, але того дня сидів похмурий і пригнічений на лавці в тіні високих гіллястих верб. Потім він запитав мене, чи маю я радість у житті. Останнім часом цей чоловік перебував у депресії і часто цілими днями лежав у ліжку або блукав полями й лісами, шукаючи невлomorphicого щастя.

Коли я почув його запитання, то відкрив Біблію і прочитав уголос кілька віршів, записаних у Матв. 11:28-30: «Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас! Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам. Адже Моє ярмо любе, і Мій тягар легкий».

У перших словах цього уривка Ісус запрошує усіх людей прийти до Нього. Щастя й мир, радість і всі духовні благословення приходять до нас разом із Христом. Ми можемо мати всі переваги цього світу й бути незадоволеними, якщо в нашому серці немає Христа. «Щастя, яке ми отримуємо із земних джерел, таке саме мінливе, як і обставини, що породжують його; але мир Христа постійний і вічний. Він не залежить від умов життя, земного багатства або кількості друзів. Христос – Джерело живої води і дароване Ним щастя постійне» (Е. Уайт. Небесні принципи щасливого життя. С. 16).

Ісус запрошує до Себе всіх, називає нас «втомленими й обтяженими». Це свідчить про те, що Він розуміє наші потреби та знає, як їх задовольнити. Бог не байдужий до потреб людини. Він не бажає, щоб ми жили під постійним

тягарем занепокоєння та хвилювання, а щоб довірили Йому свої турботи. «Нічим не журіться, але в усьому молитвою та благаннями з подякою висловлюйте ваші прохання Богові. І мир Божий, який перевищує всяке розуміння, нехай береже ваші серця і ваші думки в Христі Ісусі» (Филп. 4:6, 7). Якби людина усвідомила, наскільки сильно Бог любить її, усі переживання та хвилювання зникли б в одну мить. Тож один із секретів душевного миру полягає у постійному спогляданні й пізнанні Божественної любові. Бог віддав Свого Сина заради нашого спасіння. «Той, Хто Свого Сина не пощадив, а видав Його за нас усіх, то хіба разом з Ним не подарує нам і всього?» (Римл. 8:32).

Коли Христос запрошує усіх людей до Себе, то пропонує нам покласти на свої плечі Його ярмо та Його тягар. Можливо, ці слова викликають у вас побоювання. Що це за тягар? У нас і своїх турбот вистачає. Однак часто люди покладають на себе тягарі, які Бог їм не дає, і вони значно важчі за тягар, який пропонує Ісус. Сучасна реклама, засоби масової інформації, гонитва за земними благами покладають на нас дуже великий тягар. Ми витрачаємо багато сил на отримання тимчасових благ: пошани, впливу, влади, грошей, бажання справити враження. Однак істина полягає у тому, що для нашого щастя потрібне дещо інше. Життя в мирі з Богом і людьми – ось те, чого потребує кожна людина. Ми часто витрачаємо найкращі роки й сили на те, що не збудує. А Христос говорить: «Залиште свій тягар, залиште умовності цього світу, залиште гонитву за тимчасовим. І тоді ви знайдете спокій вашим душам. Для справжнього щастя треба зовсім небагато. Адже Моє ярмо любе, і Мій тягар легкий» (див. Матв. 11:28-30).

3 травня

Душевний мир – запорука

здоров'я

(Частина 2)

«Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам» (Матв. 11:29).

Узяти ярмо Христа означає слідувати за Ним і виконувати Його волю. Часто люди обирають свій шлях, думаючи, що він найкращий. Те, що пропонує їм Христос, видається нецікавим і неперспективним. Однак Бог бачить кінець від початку і знає, що сприятиме до добра. Якщо ми будемо йти проти ясної Божої волі, то залишимося біля розбитого корита. Якщо навіть нас буде супроводжувати успіх у земних справах, ми все одно не матимемо справжньої радості й відчуватимемо постійні докори сумління. Господь бажає вести нас єдиним правильним шляхом, але Він нікого не примушуватиме. «Ось що говорить Господь, твій Викупитель, Святий Ізраїлів: Я – Господь, твій Бог, Котрий навчає тебе корисному, Котрий провадить тебе дорогою, якою потрібно ходити. О, якби ти вважав на Мої Заповіді, тоді твій мир був би, як ріка, а твоя справедливість, – як морські хвилі» (Ісаї 48:17, 18). «Усвідомлення того, що ти чиниш по правді, найкращі ліки для хворого тіла й душі. Особливим Божим благословенням для тих, хто приймає Його, є здоров'я і сила. Людина, яка внутрішньо спокійна й задоволена в Богові, перебуває на шляху до здоров'я» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 502).

Щоб слідувати за Христом, потрібні лагідність і покора. Ісус говорить: «...Навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам» (Матв. 11:29). Лагідність і покора серця є важливими умовами душевного спокою. Нині серед людей ці риси характеру не мають великої цінності. Більше цінуються сила та влада. В одному місті на стадіоні висіло гасло: «Хочеш, щоб тебе поважали, – перемагай». Розум людини вже з раннього дитинства

наповнюється духом егоїзму й першості. Однак без лагідності й покори йому ніколи не здобути душевного миру та здоров'я.

«Самолюбство породжує неспокій. Якщо ж ми народжені згори, у нас будуть ті самі думки, що і в Ісуса; вони спонукували Його впокорюватися заради нашого спасіння. Тоді ми не шукатимемо найвищого становища. Нашим бажанням буде сидіти біля ніг Ісуса й навчатися від Нього. Ми зрозуміємо: цінність нашої праці не у створенні шуму й шоу у світі, не в активності й горливості, виявлених власними силами. Цінність нашої праці пропорційна тому, наскільки ми наділені Святим Духом. Уповання на Бога освячує розум, так що ми можемо в нашій терпеливості здобувати наші душі» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 330).

«У тому домі, де виявляється лагідність Христа, люди мають справжнє щастя. Лагідність не викликає розбрату й лихих слів, а заспокоює збуджений настрій і поширює на всіх членів сім'ї справжнє почуття задоволення, ласки й любові; така родина вже тут, на Землі, стане частиною великої Небесної сім'ї» (Е. Уайт. Небесні принципи щасливого життя. С. 17).

Молімося про те, щоб здобути лагідність і покору Христа. Це допоможе нам мати душевний мир і спокій за найбільш несприятливих життєвих обставин і стане запорукою міцного здоров'я не тільки для нас, а й для тих, хто поряд з нами.

10 травня

Допомога іншим

«Тоді твоє світло засяє, як порання зоря, і твоє виздоровлення не забариться...» (Ісаї 58:8).

У книзі пророка Ісаї 58:7, 8 записана прекрасна обітниця про зцілення: «Поділись своїм хлібом з голодним, а нещасних безпритульних поклич у свій дім. Коли побачиш нагого, зодягни його, й від свого рідного не відвертайся! Тоді твоє світло засяє, як порання зоря, і твоє виздоровлення не забариться...».

У 1 Цар. 17 описана історія, як в Ізраїлі через тривалу посуху настав голод. Господь допустив це лихо через беззаконня царя Ахава й ізраїльського народу. Пророк Ілля, за словом якого не стало дощу, харчувався їжею, що його приносили круки, і водою з потоку Керіт. Через деякий час потік висох. «Тоді було до нього Господнє слово такого змісту: Вставай і йди в Сарепту, що в Сидонському краю, і замешкай там. Адже Я наказав тамтешній вдовиці, аби тебе годувала!» (1 Цар.17:8, 9). І послухав Ілля Господа та прийшов до воріт міста. Тоді вдова збирала дрова. «Він озвався до неї, й попросив: Принеси мені трохи води в глечику, щоб напитись! Коли вона збралась іти, він знову кликнув до неї й промовив: Візьми, будь ласка, для мене також шматок хліба!» (1 Цар. 17:10, 11). Звичайно, коли жінка почула таке прохання, то була збентежена. У неї не було чоловіка, їжі було обмаль, у будинку – дитина, якій теж був потрібен хліб. «Але вона відповіла: Як живий Господь, Бог твій, не маю спеченого хліба, а лише пригорщу борошна в діжці й трошки олії в глечику. Оце я збрала кілька хворостинок, – піду й спечу хлібину собі та моєму синові. Ми це з'їмо й помremo» (1 Цар. 17:12).

Бідолашна жінка тоді перебувала на межі розпачу: у будинку трохи муки, і ту треба віддати цьому незнайомцю. Однак Бог не залишив її без надії. «Але Ілля сказав їй: Не переживай, йди і роби, як ти сказала, але спочатку спечи з того борошна невеличку хлібину й принеси мені, а потім зробиш собі та своєму синові. Адже так говорить Господь, Бог

Ізраїлю: **Борошно в твоїй діжці не закінчиться, і олія в глечику не вичерпається аж до того часу, доки Господь пошле на землю дощ!»** (1 Цар. 17:13, 14). Саме тоді, коли вдова була в найскрутнішому становищі, Бог послав їй допомогу. Проте вона мала виявити віру й подбати про мандрівника, не розділити хліб, а віддати останнє. Вона могла відмовити Іллі, але жінка довірилася Божим словам. **«Тож вона пішла й зробила, як сказав Ілля. Таким чином вони мали, що їсти, – вона і він та вся родина багато днів. Борошно в діжці не закінчувалося; так само й олії в глечику не ставало менше, як і провістив Господь у Своєму слові через Іллю»** (1 Цар. 17:15, 16). У її будинку сталося чудо: діжка та глечик надприродно наповнювалися борошном й олією щодня. Так вона та її син були врятовані від смерті.

Усе було чудово, але через деякий час трапилося горе. **«Невдовзі після цього так сталося, що захворів син тієї жінки, господині дому; його хвороба все більше ускладнювалася, так що він перестав дихати. Тоді вона промовила до Іллі: Що ти мені наробив, чоловіче Божий? Невже ти для того прийшов до мене, щоб нагадати мені про мої гріхи й довести до смерті мого сина?»** (1 Цар. 17:17, 18). Це було найважче випробування. Жінці здавалося, що Бог карає її за старі гріхи, однак насправді Господь дбав про них, у неймовірний спосіб давав їжу, а також знав, що дитина захворіє, тому й послав до неї пророка.

Ілля взяв на руки мертвого хлопчика, відніс його до кімнати й поклав на ліжку. **«Він тричі простягався над дитиною, не перестаючи благати Господа, й говорив: Господи, Боже мій, нехай же повернеться дихання життя до цього хлопчика! І Господь вислухав прохання Іллі, повернувши життя хлопчині, й він ожив»** (1 Цар. 17:21, 22).

«Якби люди, які страждають від поганого здоров'я, забули про себе і почали виявляти зацікавлення іншими, якби вони виконували повеління Господа служити тим, які мають ще більшу потребу в допомозі, тоді вони усвідомили би правдивість пророчої обітниці: „Тоді світло твоє засяє, як зірниця, загойтється негайно твоя рана“» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 258).

17 травня

Безкорисливість

приносить благословення

«Коли будеш готовий віддати своє серце голодуючому і підтримаєш знедоленого, тоді засяє в темряві твоє світло, а твоя темрява перетвориться в полудень» (Ісаї 58:10).

Одного спекотного літнього дня патріарх Авраам сидів біля дубів мамрійської діброви. Його табір зручно розташувався в тіні розгалужених дерев і знайшов собі тут захист від палючих променів палестинського сонця. Поверхня землі була гаряча й запилена, через це подорож нею була досить важка. Поки Авраам насолоджувався прохолодою і спокоєм у тіні дерев, він помітив удалині силуети трьох людей, які йшли до його оселі. Зупинившись неподалік його намету, трое мандрівників про щось поговорили та згодом попрямували в інший бік. Авраам був гостинною людиною. Коли він побачив, що мандрівники віддаляються від його намету, то поспішив за ними й запросив відпочити в нього. Звертаючись до старшого з них, він сказав: «Господи, якщо я знайшов милість в очах Твоїх, не обминай, прошу, Твого раба. Нехай принесуть трохи води, щоб Ви помили Свої ноги і відпочили під деревом. Я ж принесу хліба, щоб Ви підкріпилися, а тоді підете, бо для цього Ви зайшли до Вашого раба. Вони відповіли: Зроби так, як сказав» (Бут. 18:3-5).

Після того як їжа була готова, трое незнайомих сіли їсти подані страви. Авраам же з повагою стояв поруч, відчував радість і задоволення. Через деякий час один з мандрівників подивився на Авраама і сказав, що наступного року у його дружини Сарри народиться син. Тоді Авраамові було майже сто років, а Саррі – дев'яносто. Як виявилось, незнайомці не були звичайними людьми. Двоє з них були ангелами, а третій, що виглядав старшим, – Христос. Коли ангели пішли, Господь залишився з патріархом і поділився з ним Своїми намірами щодо майбутніх подій. «Господь сказав: Чи можу Я приховати від Авраама те, що роблю?» (Бут. 18:17). Того дня Бог особливо вшанував Авраама за його гостинність і

виконав дану раніше обіцянку про народження спадкоємця. Можливо, якби того дня патріарх не виявив співчуття до цих утомлених мандрівників, історія його життя склалася б інакше.

У цій історії міститься важливий урок для нас: слід виявляти увагу й зацікавленість щодо потреб інших людей. Авраам не чекав, доки незнайомці попросять його про тимчасовий притулок, а сам виявив ініціативу й запросив їх у свій дім. У цих мандрівниках він бачив стомлених спекотною дорогою людей і навіть не підозрював, що, запросивши їх до себе, ушанував Самого Господа.

Коли ми помічаємо потребу чи проблему іншої людини, то не слід очікувати, доки до нас звернуться. Є люди, які, відчуваючи велику потребу в чомусь, не проситимуть про допомогу. Однак наш обов'язок полягає у тому, щоб першими виявити зацікавленість. Якщо ми безкорисливо робимо добро й не чекаємо нічого натомість, то отримаємо благо від Господа. Добрі справи повернуться до благодійника сторицею. «Блаженний, хто дбає про бідного. У час неволі Господь і його врятує. Господь охоронятиме його й збереже йому життя... Господь підтримає його, коли він хворітиме, – усю його біль Він зніме під час його хвороби» (Псал. 41:2-4).

Якось мені довелося стати свідком незвичайного випадку. В одній лікарні м. Вінниці група лікарів на чолі з професором проводила показовий огляд пацієнтів разом із делегацією лікарів із США. До кімнати для огляду зайшов чоловік близько 40 років, із приємною зовнішністю й гарною статуєю. Зовні не можна було сказати, що він мав серйозну хворобу. Лише почервоніння на обличчі й невелике спухання кінчиків пальців наштотували на думку, що з ним не все гаразд.

Як з'ясувалося пізніше, ця людина народилася із трикамерним серцем. Це не сумісна з життям патологія серця, з якою люди зазвичай довго не живуть. Відомо, що в кожній людини серце складається з чотирьох камер: двох передсердь і двох шлуночків. Однак його серце від народження складалося з двох передсердь й одного шлуночка. Після огляду виявилось, що цей чоловік не має ознак серцевої недостатності й не потребує прийому

медикаментів. Почервоніння на обличчі свідчило, що у його крові міститься більше звичайної норми еритроцитів – червоних кров'яних тілець, які переносять кисень. А потовщення кінчиків пальців указувало, що його периферичні тканини зазнають кисневого голодування від народження. Проте загалом усе було добре: жодних набряків, задишки чи перебоїв у роботі серця.

Коли незвичайний пацієнт залишив кабінет лікаря, професор розповів, що цей чоловік одружений. У їхній сім'ї навіть є дитина, яку вони взяли на виховання з дитячого будинку. До того ж ця подружня пара прихистила не здорову дитину, а хвору на дитячий церебральний параліч. Відтоді минуло близько 20 років, але цей дивовижний випадок мені добре запам'ятався. Той, хто сам мав недугу, дбав про ще слабшу людину, а Бог благословляв його й давав сили.

Можливо, нам не доведеться годувати у своєму будинку ангелів у вигляді людей або виховувати хвору дитину. Наше життя часто складається не з великих справ, а з малих. Невеликі знаки уваги й добрі справи принесуть великі благословення як тому, хто приймає їх, так і тому, хто дає. «Коли будеш готовий віддати своє серце голодуючому і підтримаєш знедоленого, тоді засяє в темряві твоє світло, а твоя темрява перетвориться в полудень» (Ісаї 58:10).

24 травня

Заповідь з обітницею про здоров'я

«Шануй свого батька і свою матір, щоб довголітнім був ти на землі...» (Вих. 20:12).

На все життя мені запам'ятався один випадок, свідком якого я став, коли деякий час працював у будинку для літніх людей. В один із днів до кабінету, де оформляють документи та приймають нових людей, зайшов чоловік середніх років разом з літньою жінкою. Жінка була одягнена охайно та просто, її голову покривала ситцева хустинка, а обличчя виражало глибокий смуток і скорботу. Як виявилось, це син привіз свою матір з наміром віддати її на піклування працівникам притулку. У процесі оформлення документів жінка з надією подивилася на сина й сказала, що не хотіла б тут залишатися. Мені здається, вона навіть намагалася переконати його, що не буде тягарем для його сім'ї. На що чоловік зніяковів і, ніби турбуючись про неї, сказав: «Мамо, тобі тут буде добре».

Важко описати почуття цієї жінки похилого віку. Вона вигодувала сина грудьми, виростила його, а на старості років не отримала від нього втіхи й бажаної підтримки. Нерідко таке стається в нашому повсякденному житті. Шана, увага й повага, якої так потребують наші батьки, залишаються невиявленими. У Святому Письмі ми читаємо: «Шануй свого батька і свою матір, як Господь, твій Бог, заповів тобі, аби ти був довголітнім і щоб тобі було добре на землі, яку Господь, твій Бог, дає тобі» (Втор. 5:16). У цій заповіді Господь показує взаємозв'язок між нашим здоров'ям, добробутом і ставленням до батьків. Якщо людина нехтує цією простою, але важливою постановою, тоді згодом вона також буде зневажена й переживе гіркоту самотності.

Бог велить ставитися з повагою не лише до батьків, а й до всіх людей старшого віку. «Перед сивоголовим вставай і особу в похилому віці вшановуй. Бійся свого Бога. Я – Господь» (Левіти 19:32). Нині все рідше можна помітити,

коли в громадському транспорті перед літньою людиною встають, щоб поступитися їй місцем. Через відсутність поваги до людей похилого віку й батьків моральні норми швидко руйнуються, люди стають жорстокіші, а суспільство деградує. Так можна охарактеризувати останній час: «Знай же, що в останні дні настануть скрутні часи. Бо люди будуть самолюбні, грошолобні, чванливі, горді, наклепники, батькам неслухняні, невдячні, нечестиві» (2 Тим. 3:1, 2).

Іноді ми виправдовуємо себе тим, що не маємо часу, щоб зателефонувати або відвідати своїх батьків, приділити їм час. Турботи та проблеми повністю поглинають нас. Проте згадаємо, скільки часу вони приділяли нам, проводили безсонні ночі біля нашого ліжка, виховували та дбали про їжу й одяг для нас. Господь бажає, щоб ми завжди пам'ятали про своїх батьків і задовольняли потреби людей похилого віку. Він дає нам обітницю: «Роби так, аби ти був довголітнім і щоб тобі було добре на землі!»

31 травня

Прощення, пов'язане зі зціленням

«Він прощає всі провини твої, зціляє всі твої хвороби» (Псал. 103:3).

В одному з будинків міста Капернаума Ісус проповідував про Боже Царство. Багато людей зібралось послухати Його, тож уже й біля дверей не було місця. Четверо з них принесли до входу в будинок паралізовану людину. «Не маючи змоги через натовп пробратися до Нього, вони розкрили покрівлю над місцем, де Він був, і, зробивши прохід, опустили носилки, на яких лежав паралізований» (Марка 2:4). Коли зі стелі в кімнаті посипалася земля, усі звернули свої погляди вгору. Через отвір, що утворився, на підлогу спустили безпорадного чоловіка. Його виснажене обличчя було блідо-землистого кольору, а очі страждальця виражали глибокий біль і смуток. Паралізований нічого не говорив, лежав на підлозі та з надією дивився на Ісуса.

Тієї миті перед Христом була людина, яка зазнавала не лише фізичних, а й душевних страждань. Ісус бачив його серце й розумів, що цей чоловік бажає отримати примирення з Богом і впевненість, що його гріхи прощені, а не просто зцілитися. Саме тому Христос сказав йому: «...Сину, прощаються твої гріхи!» (Марка 2:5). Коли паралізований почув ці слова, на його обличчі засяяла усмішка, а серце відразу ж наповнилось бажаним миром і спокоєм. Хоч його тіло ще залишалось хворим, він відчував невимовну радість, що нарешті звільнився від почуття провини.

Прощення та примирення з Богом відіграють важливу роль у справі зцілення. У псалмі 103:3 написано: «Він прощає всі провини твої, зціляє всі твої хвороби». Неможливо мати повноту фізичного здоров'я, коли відчуваєш постійний тягар вини. Бог не хоче, щоб ми жили під гнітом нерозкаяних гріхів.

У Біблії описані дуже похмурі сторінки життя царя Давида. Якось він тяжко згрішив, коли піддався гріховній пристрасті й узяв за дружину гарну заміжню жінку, а її чоловіка навмисно занапастив у битві на війні. Після вчиненого Давид

зовні залишався спокійним, але в серці страждав і відчував провину. Про свої переживання він написав так: «Коли я мовчав, знемагали мої кості через повсякденне стогнання, бо вдень і вночі тяжіла наді мною Твоя рука; щезла моя сила, як у літню спеку волога» (Псал. 32:3, 4). Поступово цар втрачав здоров'я і сили, сумління докоряло йому, він не мав душевного спокою, провина обтяжувала його душу. Коли ж Давид глибоко усвідомив усю підлість вчиненого й визнав свій гріх, він знову отримав фізичну й духовну силу. «Я визнав перед Тобою свій гріх і не приховав своєї провини. Я сказав: Визнаю свій гріх перед Господом. І Ти прости мою провину» (Псал. 32:5).

У нашому житті може відбуватися щось схоже. Почуття провини буде обтяжувати нас і переслідувати кожного разу, коли ми свідомо порушуватимемо Божу волю й виправдовуватимемо себе. Згодом це може стати причиною не лише депресії і безсоння, а й фізичних страждань. Коли ми відчуваємо стрес, порушується робота імунної і нервової систем, які керують роботою всього організму. Не слід жити під постійним гнітом провини. Бог запрошує нас і дає обіцянку: «...І хоча б ваші гріхи були, наче кармазин, вибілю, як сніг; і якщо будуть, як багрянниця, стануть білими, наче вовна» (Ісаї 1:18). «...І того, хто приходить до Мене, Я не вижену геть» (Івана 6:37).

Після того як Ісус прости гріхи паралізованому, Він наказав йому встати, взяти постіль свою і йти додому. Хворий повірив словам Христа, доклав зусиль, щоб підвестися, і відразу відчув, як до нього повернулися сили. На його шкірі з'явився здоровий рум'янець, м'язи й кістки набули колишню міцність і силу. «І той, узявши постіль, тут же встав і вийшов перед усіма, так що всі дивувалися і славили Бога, кажучи: Ніколи такого ми ще не бачили!» (Марка 2:12).

Можливо, і ви сьогодні відчуваєте провину й потребуєте прощення. Прийдіть до Господа, Він чекає на вас. Пролитої крові Христа достатньо, щоб пробачити всякий гріх. Бог бажає здійснити зцілення в нашому житті. Не зволікаймо, дозволюмо Йому зробити це сьогодні!

7 червня

Прощайте одне одному

«Тому визнавайте один перед одним гріхи, моліться один за одного, щоби зцілитися...» (Якова 5:16).

Коли я проводив огляд однієї літньої жінки, то помітив на її шкірі червону пляму розміром з половину людської долоні. Минуло вже кілька тижнів відтоді, як вона з'явилася в неї. Після спілкування з жінкою з'ясувалося, що цей незвичний висип на її шкірі виник після неприємної розмови з одним чоловіком, який навмисне образив її. Незважаючи на те, що минуло досить багато часу, у пам'яті цієї жінки все ще зберігалися ті неприємні події. До кінця лікування в санаторії жінка відчула себе фізично й душевно краще. Її нервова система відновилася, образа минула, і поступово висип на спині майже зник, хоча шкіру в цьому місці нічим не змашували.

Причиною нервових розладів і навіть фізичних захворювань може бути почуття провини або образа. Біблія дає раду: «Тому визнавайте один перед одним гріхи, моліться один за одного, щоби зцілитися, бо має велику силу ревна молитва праведного» (Якова 5:16). Коли ми приймаємо прощення від Бога, важливо навчитися пробачати іншим людям. Проте хтось заперечить: «Ця людина недостойна прощення. Вона завдала мені сильного болю і навіть не кається в скоєному». Може, це й так, але якщо ми постійно виношуватимемо образу чи дух помсти, це завдасть нам непоправної шкоди.

Нерідко в повсякденному житті ми зустрічаємо людей, які живуть у стані постійної агресії, образи чи ворожості до будь-кого. З однією жінкою, яка часто відвідувала наш санаторій, мені доводилося бачитися багато разів. Іноді вона була товариською і привітною, але зазвичай виглядала похмурою і задумливою. Здавалося, що їй доводиться постійно розв'язувати якісь проблеми. Після однієї розмови з'ясувалося, що у її серці вже багато років живе образа на людей, з якими вона раніше працювала. На її думку, з нею несправедливо обійшлися й позбавили деяких переваг. Часто

можна було побачити, як вона сидить на дивані й вишиває якийсь візерунок, це допомагало їй трохи відволіктися. Високий тиск і безсоння переслідували її. На мій погляд, ці проблеми були безпосередньо пов'язані з постійною нервовою напругою.

Бог не бажає, щоб ми жили в постійній образі, а тільки в постійному прощенні. Христос у відповідь на запитання Петра про те, скільки разів треба пробачати, сказав: «Не кажу тобі до семи разів, але до сімдесяти разів по сім» (Матв. 18:22). Апостол Павло писав: «Отже, зодягніться, як обрані Богом, святі й улюблені, у щире милосердя, доброту, покірність, лагідність, довготерпіння, вибачаючи і прощаючи одне одному, коли хто проти кого має якусь скаргу. Як Христос простив вам, так само й ви робіть. А понад усе – любов; вона – зв'язок досконалості. Нехай перебуває у ваших серцях мир Христа, до якого ви були покликані в одному тілі, і будьте вдячні» (Колос. 3:12-15).

Не завжди легко пробачити людині, особливо якщо провинна була серйозна. Подружжя невірність, наклеп і фізичне насильство залишають глибокі рани, які потім довго не загоюються. Однак і в цій ситуації Бог хоче дати нам силу для прощення. Вибачити не означає, що тепер наші стосунки з людиною будуть такими, як раніше. Іноді винна сторона й не відчуває потреби в прощенні, проте це означає, що в нашому серці не буде ненависті, агресії і негативних почуттів.

Якщо вам сьогодні важко пробачити, подивіться на Христа – Царя всього Всесвіту, Який помер на хресті. Він був принижений, висміяний і розп'ятий, але у Його серці немає образи й агресії. Він молився за Своїх ворогів: «...Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять!...» (Луки 23:34). Власними силами неможливо позбутися образи та пробачити, але якщо постійно дивитися на розп'ятого Христа, ми зможемо знайти спокій для своєї душі й силу для прощення.

14 червня

Цілюща любов

(Частина 1)

«Але ж Він поніс на Собої наші недуги, взяв на Себе наші страждання...» (Ісаї 53:4).

У розділі 53 книги пророка Ісаї записано одну обітницю, яка незвичайна тим, що в ній ідеться про рани, які дарують зцілення. У першому вірші цього розділу пророк ставить запитання: «Хто повірив тому, що почув від нас? Кому відкрилася сила Господньої руки?» (Ісаї 53:1).

Бог справді великий і всемогутній. Він керує мільярдами планет і зірок, що рухаються своїми орбітами в космосі. У всьому Всесвіті ми бачимо порядок і гармонію, немає хаосу й безладдя. Навіть на грішній Землі день змінює ніч із точністю до секунди. Однак у цих віршах Ісаїа бажає звернути нашу увагу не тільки на всемогутність Бога, а й на Його безмежну силу любові. У наступному вірші ми читаємо: «Адже Він піднявся перед Ним, як паросток від кореня з сухої землі. Не було в Ньому ні вигляду, ні величі, – ми Його бачили, але не було нічого, що можна було б собі побажати» (Ісаї 53:2). У цих текстах пророк передбачає народження Ісуса Христа в людській подобі. Здійснилася таємниця – усемогутній Цар усього Всесвіту принизив Себе й народився Людиною. «Безперечно, що таємниця благочестя велика: Той, Хто з'явився в тілі...» (1 Тим. 3:16).

Цікаво зазначити, що зовні Христос нічим не відрізнявся від пересічних людей. Ісус мав скромну зовнішність й завжди просто одягався. «В очах світу в Нього "краси не було, щоб Його пожадати", однак Він був утіленим Богом, Світлом Неба і Землі. Його слава була затінена, велич і могутність були приховані, щоб Він міг наблизитися до засмучених, спокушуваних людей» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 23).

Незважаючи на просту зовнішність, до Христа приходило багато людей. Біблія описує, що натовпи людей оточували Його. Багато хто бажав отримати зцілення або почути проповідь Ісуса. Однак найбільше людей приваблювало ставлення Христа до них. У спілкуванні з Ісусом вони

відчували себе потрібними й улюбленими. Під впливом Спасителя у їхніх серцях прокидалися найкращі почуття й наміри, душа тяглася до нового чистого життя. «Христос ніколи не приховував жодного слова істини, натомість завжди з любов'ю викладав її. Спілкуючись із людьми, Він був надзвичайно тактовним і виявляв вдумливу доброзичливу увагу. Ісус ніколи не поведився брутально, без потреби нікому не говорив суворих слів, не завдавав непотрібного болю чутливій душі. Він не засуджував людських немощів. Водночас Він безстрашно викривав лицемірство, невір'я і беззаконня, хоч висловлював ці суворі докори тремтячим від сліз голосом... Кожна душа була для Нього дорогоцінна. Поводячись завжди з Божественною гідністю, Ісус водночас виявляв найніжнішу турботу про кожного члена Божої сім'ї. У кожній людині Він бачив грішну душу, котру прийшов спасти» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 353).

Деякий час служіння Христа користувалося популярністю, однак не всі скорилися Його любові. У багатьох людей серця стали закам'янілими, коли вони усвідомили, що Ісус не збирається встановлювати Своє Царство так, як вони цього хотіли. Христос прийшов, щоб установити царство любові в серцях людей, а потім і видиме земне царство. Багато людей, на яких впливав сатана, відкинули Ісуса, скромного Галілеянина. «Він був зневажений і відкинутий людьми, – Страждалець, Котрий зазнав болю, від Якого люди відвертали свої обличчя; Ним гидували, і ми за ніщо вважали Його» (Ісаї 53:3).

Однак ставлення Бога навіть до запеклих грішників не змінилося. Христос прийшов, щоб постраждати й віддати Своє життя для викуплення багатьох. «Але ж Він поніс на Собі наші недуги, взяв на Себе наші страждання, тоді як ми вважали, що Він покараний, побитий і принижений Богом» (Ісаї 53:4).

Бог і сьогодні виявляє довготерпіння й любов до негідних людей. Нехай ця істина спонукає нас прийти до Нього, щоб знайти духовне й фізичне зцілення. «Але Бог виявляє Свою любов до нас тим, що Христос за нас помер, коли ми були ще грішниками» (Римл. 5:8).

21 червня

Цілюща любов

(Частина 2)

«...Завдяки перенесеному Ним стражданню, нам подаровано мир, – Його ранами ми оздоровлені!» (Ісаї 53:5).

Біблія розповідає про те, як Ісуса несправедливо засудили до розп'яття. Христос зазнав найсильніших образ і фізичного приниження, однак не втратив Своєї гідності. Коли Його тіло було зранене, а чоло «прикрашав» терновий вінець, обличчя Спасителя не виражало страху чи агресії. Воно завжди було прекрасним і сповненим любові, але в момент найжорстокішого приниження засяяло ще більшою душевною красою. «Син Божий стояв у терновому вінку, зодягнений у глумливе вбрання. Розірваний на спині одяг відкривав довгі смуги жорстоких ран, від бичування з яких струменіла кров. На закривавленому обличчі – сліди виснаження й мук, але ніколи воно не було прекраснішим, ніж тепер. Лице Спасителя не здавалося спотвореним перед Його ворогами. Кожна риса виражала доброту, покору й найніжніше співчуття до жорстоких переслідувачів. У Його поведінці не було боязливості, натомість відчувалася сила та велич довготерпіння» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 735).

Ісуса розп'яли на хресті. Це була найболючіша й найганебніша смерть, але Він прийняв її заради нашого спасіння. Коли Спаситель світу помирав на хресті, на Нього були покладені гріхи всього людства. Цар Всесвіту, Який створив і наш світ, який керує рухом усіх планет, пішов на це приниження заради спасіння людини. «Він же був зраний за наші гріхи, був катований за наші провини. Завдяки перенесеному Ним стражданню, нам подаровано мир, – Його ранами ми оздоровлені!» (Ісаї 53:5).

Одна жінка похилого віку розповіла мені історію зі свого дитинства. То був період сталінських репресій. Її батька незаконно засудили й відправили до табору для ув'язнених на Колиму. Мама й діти дуже любили свого тата, тому вони залишили своє житло, теж поїхали на Колиму й оселилися в селищі неподалік колонії. Тепер їхнє життя стало нелегким.

Жінка показала на свої зуби та сказала, що вони всі вставні. Вона втратила їх, коли лютувала цинга. Минали роки, але сім'я не залишала свого батька, з яким їм дозволяли бачитися вкрай рідко. Через деякий час його все ж таки випустили, родина возз'єдналася й повернулася до свого рідного міста в Білорусь. Це була велика втіха для всіх. Роки злиднів і поневірянь, проведені на далекій Колімі, не минули даремно. Коли дівчинка стала дорослою, вона іноді просила тата розповісти, що було в таборі та як він зміг усе пережити. Батько відповідав їй: «Ти піди до мами, нехай вона тобі розповість. Це її любов врятувала мене».

Бог полюбив наш грішний світ і віддав Свого Сина заради нашого спасіння. Христос залишив Небо, де Йому з радістю служили ангели, і прийшов у цей похмурий світ, щоб послужити й постраждати за нас, грішних людей. Ця істина має вселити в нас надію, зміцнити наш дух і дати силу, щоб подолати всі страждання та хвороби. Біля хреста ми отримуємо зцілення, рани Спасителя дарують нам здоров'я. Можливо, вас принизили або образили – прийдіть до приниженого Христа, і ви знайдете втіху. Якщо ви страждаєте від безсилля й фізичного болю, прийдіть до стражденного Ісуса, і ви знайдете силу. Коли ви не бачите виходу із ситуації, що склалася, життя втратило сенс, а майбутнє здається безнадійним, прийдіть до Христа, і знайдете надію. Якщо ви відчуваєте провину та страждаєте від докорів сумління, прийдіть до Ісуса – і ви почувате: «Прости їм, бо вони не знають, що роблять!». Сьогодні рани Христа дарують зцілення всім, хто приходить до підніжжя хреста й цінує Його великий подвиг. Сила Божественної любові у всій своїй повноті та глибині розкривається в розп'ятті невинного Христа та зціляє кожного, хто цінує її. Однак пророк Ісаї ставить запитання: «Хто повірив тому, що почув від нас? Кому відкрилася сила Господньої руки?».

Холодного січневого ранку 2007 року в місті Вашингтоні у підземний перехід станції метро спустилася непримітна людина зі скрипкою. Він відкрив свій футляр і почав грати присмну мелодію. Протягом 45 хвилин музикант грав безперестанку, за цей час приблизно дві тисячі людей пройшло повз нього. З них лише шестеро зупинилися на хвилинку, щоб

послухати його гру й близько 20 дали гроші на ходу. Скрипаль заробив 32 долари й не отримав жодного оплеску.

Як виявилося, газета «Вашингтон пост» проводила соціальний експеримент, присвячений сприйняттю, пріоритетам й уподобанням містян. Того холодного січневого ранку в підземному переході грав один із найвідоміших скрипалів Джошуа Белл. Він зіграв один з найскладніших творів Баха на скрипці Антоніо Страдіварі 1713 року, яка коштує 3,5 млн доларів. За два дні до цього Белл давав концерт у Бостоні, де був аншлаг, а квитки коштували в середньому 100 доларів. Лише одна дівчина з усіх перехожих впізнала музиканта й залишилася слухати його виступ до кінця.

Сьогодні Христос відтворює незрівнянно прекрасніші звуки любові на Своїй скрипці. Його мелодію чути всюди. Вона відкривається нам через природу, Його провидіння й турботу в нашому житті, але найбільше через Святе Письмо. Виникає запитання: чи чуємо ми цю прекрасну мелодію? Чи настільки обтяжені турботами, що нам не вистачає часу зупинитися, відкрити Біблію і насолодитися Його мелодією любові? Незабаром звуки скрипки замовкнуть, настане тиша, але сьогодні ще є час прийти, щоб знайти біля хреста зцілення: «...Його ранами ми оздоровлені!» (Ісаї 53:5).

Для нотаток: